

Capitolul 1

Deși niciodată nu fusese în totalitate apreciat pentru creațiile sale literare crăpate ale tencuielii emblematice, Hubert nu a oprit niciodată comunicarea dintre sufletul său și cuvintele ce îi curgeau prin degete precum o confesiune tăcută. Îl simțea ca pe un dar, uneori, mai degrabă ca o chemare a către ceva necunoscut. Un absolut în adevăratul sens al existenței și al interpretării umane, capabil de a-l dobândi, de a-și cunoaște efemerul sine, însă era preocupat de activitățile cotidiene, ritmuri ale unor stihuri banale, prevestite de lumina stelelor și adevărate de primul oftat al zilei încă nerostite.

Scrisul nu fusese pentru el niciodată un act de glorie, ci o intimitate interioară, o nevoie profundă de a se înțelege pe sine și lumea din jur. Într-o epocă în care aplauzele țin loc de sens, iar recunoașterea devine o monedă mai valoroasă decât adevărul, el a rămas fidel gestului tăcut al mâinii care mângâie hârtia cu misticul

literelor. Niciodată nu visase la o ilustrațiune. Contempla, de cele mai multe ori, conceptul diluării autenticității prin glorie, în special prin riscul expunerii.

Arta scrierii, din perspectiva geniului lăuntric, însemna deschiderea spre sine, indiferent de circumstanțele finale, ceea ce însemna recunoașterea slăbiciunilor, transpunerea cu umilință a acestora pe hârtia neîncepută, unde fragilitatea este cea care naște puterea de a simți lumea cu o finețe rară. Un fel de rugăciune, acea ofrandă în continuitate ce devenea expresia sincerității lui mai mult ca oricând. Chiar și atunci când paginile rămâneau necitite, el știa că fiecare literă purta în ea o frântură de adevăr — acel adevăr care, deși invizibil ochilor grăbiți ai lumii, lumina discret cărările inimii sale. Trăia prin actul în sine al scrisului, iar hrana lui zilnică era emoția sinceră ce prindea suflet odată cu fiecare frază. Adesea se retrăgea în locuri simple, neamintite, dar care, prin profunzimea sufletului său, deveneau sanctuare vii, conturate de sensuri, dar și răspunsuri. Pe acoperișul singurului bloc construit în stil franțuzesc din Orașul Vechi — o clădire uitată de timp, dar plină de poezie arhitecturală, o adevărată întrebare filosofică: Când o clădire e lăsată pradă ruinei, e oare semn că și-a rostit ultimul cuvânt în

tăcerea pietrei, că nimic nu mai poate fi scos din măruntaiele timpului ce o locuia? Sau e mai degrabă o mărturie a surzeniei noastre, a neputinței de a mai auzi murmurul adânc al pereților, șoaptele crăpate ale tencuielii, suspinul lemnului care scrâșnește sub propria memorie?

Clădirea nu era un banal imobil, ci un adevărat trup însuflețit. Își scutura pulberea anilor la fiecare adiere de vânt, și își lăsa amintirile să urce liber pe pereți, în cea mai pură dualitate între timp și exteriorizarea sa, sub forma mușgaiului delicat din colțurile tavanului sau a crăpăturilor lungi din stucaturile ornamentale. Posibil construită în 1890, spunea o bătrână oarbă din cartier, clădirea purta cu ea nu doar semnele vremii, ci și blestemul frumuseții neisprăvite: niciodată restaurată, niciodată complet locuită; rămăsese asemenea unei capodopere în atelier, uitată de sculptorul său divin. Băiatul o descoperise într-o toamnă târzie. Intrase întâi, trăgând de clanța grea a ușii de la intrare – o ușă de lemn înalt, de un verde închis, dar totuși palid, ca o pleoapă în pragul visului. Vitraliul oval din partea de sus era înfățișarea unei flori de crin. Interiorul își păstra noblețea în degradare. Scările de piatră cenușie urcau drept, sprijinindu-se de o balustradă de lemn

întunecat, încrustată cu modele florale care păreau să fi crescut din structura imobilului. Pe pereți, tapetul roșu-închis se cojea în valuri discrete, lăsând loc vechiului var alb-gălbui. Fiecare etaj adăpostea câte trei apartamente, din care rareori se auzeau pași, voci, și aproape niciodată, mirozna bucatelor proaspete. Clădirea părea semi abandonată, iar pentru Hubert aceasta era o binecuvântare. Nu dorea martori care să coexiste alături de tăcerile sale. Mirosul acela de praf cald, de lemn, de hârtie uitată în sertare închise cu decenii în urmă îi deveneau muze. Etajul al treilea îi devenise templu. Acolo, într-un colț, aproape inaccesibil, une lumina soarelui cădea oblic printr-o fereastră arcuită, găsisese un spațiu gol, straniu de tăcut, în care timpul nu părea să funcționeze după regulile celorlalți.

Scia. Nu poezii, nu încă. Erau fragmente. Frânturi, cuvinte izolate care își cereau dreptul la carne. dar nu zgomotos, ci mai degrabă ca niște rugăciuni în surdina. Scia cu stiloul pe hârtie gălbuie, înclinat în unghi aspru, cu o încordare liniștită.

Clădirea era, într-adevăr, în întregime, un poem vertical. Fațada era decorată cu ornamente discrete, de inspirație Art Nouveau. Ferestrele, înalte, terminate în arcade delicate, aveau

lemn ramelor înnegrit de ploii și timp, păstrând totuși o demnitate melancolică. Rareori, pe fațadă, erau amplasate simbolic în basorelief – femei cu părul prins, cu ochii închiși și mâinile împreunate – muze adormite veșnic.

Uneori urca în pod, printr-un coridor îngust, întunecat. Era nevoit să se aplece, să se strecoare, să își murdărească mâinile sacre de pânze de păianjen și de praf, urmând ușa scundă de lemn ce ieșea la lumină. Întreaga lume se stinge sub o liniște ireală. De sus, acoperișurile orașului păreau valuri într-o mare de aramă. Turlele catedralelor fremătau lin briza serii. Deși acoperișul părea neatins de mâna omului de zeci de ani, Hubert scria altfel. Cuvintele curgeau mai limpede. Nota fără oprire, cu mâna tremurândă, frânturi despre ruina lumii și ruina din sine, despre cum uneori memoria nu e altceva decât o clădire abandonată, locuită doar de suflete pierdute care știu poezie pe de rost.

Hubert își lăsa adesea gândurile să se înalțe odată cu norii – nu dintr-o dorință conștientă de evadare, ci tăcut, dintr-o chemare interioară, instinctuală, de a se contopi cu ceea ce nu putea fi atins, dar care îl îmbrăca cu promisiunea unei înțelegeri mai profunde. Petrecea ceasuri întregi întins pe acoperișul clădirii, cu mâinile sub

cap și ochii larg deschiși spre văzduh. Urmărea valsul lent și alb al norilor. Astfel, pentru el, cerul devenea o pagină, iar norii erau propoziții fragile risipite în cânt înainte de a fi înțelese pe deplin. Era, de asemenea, o înălțare a conștiinței sale.

